

det pr. Kvartal, hvis dette er Abonnementsterminen eller Forsendelsesterminen, betale 5,2 plus 5 Øre, altsaa 10,2 eller rimeligvis 11 Øre. Fra 7 Øre gaa vi saaledes straks op til 11 Øre; det er en Stigning med mere end 50 pCt. Og saa er der endda ikke taget Hensyn til, hvad Bladet skal betale paa Grund af dets Vægt. Det vil i et Kvartal blive mellem 2 og 3 Øre, nærmest 3 Øre, og saa ere vi altsaa oppe paa 14 Øre, det dobbelte af, hvad der hidtil er givet i Porto. Det er en vældig Forhøjelse. For de 2,000 Eksemplarer betyder det selvfølgelig noget klækkeligt, noget, der kan batte, og det tror jeg alligevel er urigtigt at indføre, i alt Fald med eet Slag.

Saa er der det at bemærke, at Staten ogsaa kan blive narret ved sine egne Bestemmelser. Der tales om, at Afgiften er 0,4 Øre pr. Nummer i en Abonnements-termin, og at der for Modtagelse af Abonnement skal betales 10 Øre pr. Nummer i hver Abonnementstermin, og, for saa vidt det er ikke-abonnerede Eksemplarer, skal der endelig betales 5 Øre pr. Eksemplar i hver Forsendelsestermin, som det kaldes. Men her have alle Redaktioner utvivlsomt i deres Magt at forandre Abonnementsterminen, saaledes at man til Postvæsenet opgiver Terminer paa f. Eks. et halvt eller et helt Aar. I alt Fald kan det ske med Hensyn til de ikke-abonnerede Eksemplarer. Lad os f. Eks. tænke os, det er en Forening, der udsender sit Foreningsblad. Saa kan man lige saa godt opgive en Forsendelsestermin paa et Aar som for hvert Kvartal at anmelde, til hvilke Kredse af Mennesker Bladet skal sendes. Derved vil den paagældende Forening, eller hvem der i øvrigt udgiver dette Blad, faa en betydelig Gevinst, og Statskassen bliver narret for det tilsvarende Beløb.

Der er et andet Forhold ved den nye Maade at opkræve Porto paa for Tidender, som forekommer mig at kunne medføre nogle Gener, idet nemlig Afgiften skal være 8 Øre pr. kg eller en Del deraf af den samlede Vægt af hvert Nummer til Postbesørgelse indleverede Blade. Deraf følger, at Pakker med Aviser skulle vejes, naar de komme til vedkommende Poststed. Dette vil medføre store Gener for Bladudgivere i København og i mange Provinsbyer. Nu er Forholdet det, at de store Eftermiddagsblade her ønske at faa Rigsdagsforhandlingerne med, hvordan de nu end ere, lige til det sidste og ligeledes Børsmeddelelser o. l. Deraf bliver Følgen, at disse Blade køres fra Aviskontoret ud,

ikke til et Centralsted, men til Østerbro-, Nørrebro-, Holte- og Klampenborg-Banegaardene og puttes ind i Bureauet der. Der er ingen Vejning nødvendig nu, og derfor gaar Forsendelsen let. Men fremtidig vil en Vejning blive nødvendig, og da Bladene ikke vide, hvor hurtigt Vejningen foretages, maa de, for at Bladpakkerne kunne komme til Banegaarden i god Tid, afslutte Redaktionen tidligere end nu. Det er mig bekendt, at lignende Forhold findes i adskillige Provinsbyer, hvor man vil være meget ked af at faa en Bestemmelse som denne.

Den paatænkte Indskrænkning af Omraadet for Lokalporto vil utvivlsomt i lang Tid medføre, at Befolkningen maa betale en Masse Straffeporto, inden man bliver bekendt med de nye Grænser, som skulle trækkes for det, som med et ganske forkert Ord i Lovforslaget er kaldt Omdelingskredse. Jeg anser det for absolut rigtigt at blive ved Ordningen af 1902, som man har udviklet videre og lige til i Fjor tænkte paa at udvikle videre, og ikke at skrue Udviklingen tilbage til, hvad vi havde før 1902. Jeg anser det for rigtigst, at Lokalporto kommer til at gælde indenfor det Territorium, som ligger under et Postkontor med dertil hørende Brevsamlingssteder med den Udvidelse for Københavns Vedkommende, som man indførte i 1905. Men hvis man siger: Ja men lidt Penge skulde vi gerne have, vil jeg dertil svare, at jeg ikke synes, at Postvæsenet, saaledes som det har udviklet sig, er det rette Sted at lave en Pumpe for Statskassen. Men vil man skaffe Penge ind, var det for det første muligt — og saa vidt jeg husker, stillede Socialdemokraterne et Ændringsforslag i saa Henseende i 1902 — at gaa væk fra den høje Grænse for Brevs Vægt, som ikke har stor Betydning for de fleste Mennesker, og sætte en højere Betaling end 10 Øre pr. Brev, som vejer over 25 g, eller hvilken Vægtgrænse man nu vilde sætte. Det var ogsaa muligt at fastsætte en lidt højere Betaling for Tryksager. Derved kunde man maaske tillige blive befriet for en hel Del Tryksager, man nu belemres med, og som gaar lige i Papirkurven. Muligvis kunde man faa noget mere ind derved. Endvidere kunde man maaske gennemføre et Forslag, en Postmester har fremsat, om, at fremtidig skulde Pakker kunne forsikres mod Bortkomsten eller udvortes Beskadigelse. Nu er den Godtgørelse, som gives ved en Pakkes Bortkomst, kun 1 Kr. pr. Pd. Det er naturligvis navnlig smaa Pakker, som